

Κάποιοι καλλιτέχνες, κάποιοι δικοί του άνθρωποι, θυμούνται τον Μάνο Λοίζο, την...περιπέτεια της σχέσης τους, τα χούγια και τις αρετές του και ό,τι συνέθετε τη μεγάλη του τέχνη: τη μελωδία.

Μια τόσο ακριβή απουσία...

Χαρούλα Αλεξίου:

«...Ο Μάνος Λοίζος είναι ένας άνθρωπος “συγγενικός”, ένας άνθρωπος που έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή και το συναίσθημά μου. Πολλές φορές, ακούω δίσκους του, κυρίως κομμάτια με τη δική του φωνή και κάνω παρέα μαζί του. Σε επαγγελματικό επίπεδο, συνεργαστήκαμε δύο φορές: η φιλία μας χρονολογείται ήδη από το 1970, από τις «Θαλασσογραφίες» του, όπου έκανα τις δεύτερες φωνές, αλλά σίγουρα δεθήκαμε στα «Τραγούδια της Χαρούλας». Ο Μάνος ήθελε να γράψει λαϊκά τραγούδια και πίστευε πως εγώ θα τα ερμήνευα πολύ καλά. Του άρεσε να του λέω δημοτικά. Αγαπούσε τις κλίμακές τους και τα γυρίσματα της φωνής. Μου ζητούσε πολλές φορές να του τα τραγουδάω. Είχα άλλωστε παράδοση σε αυτή τη μουσική. Του τραγουδούσα λοιπόν κι αυτός έγραφε τα καινούργια τραγούδια. Ο Μανώλης Ρασούλης τους στίχους.

Η αλήθεια είναι πως ο Μάνος ήταν απόλυτος τότε. Σκεφτόταν πάρα πολύ και είχε ταλαιπωρήσει τον Ρασούλη. Μερικούς στίχους του ζήτησε να τους ξαναγράψει. Ένα είδος τραγουδιού όπως ο «Φαντάρος» ήταν καινούργιο για εκείνον. Ο Μάνος έγραφε πάντα λαϊκές μπαλάντες και τραγούδια με πολιτικό μήνυμα. Το να γράψει ερωτικά λαϊκά τραγούδια ήταν δοκιμασία. Πολλές φορές ένα τραγούδι το έγραφε σε παραλλαγές. Το παίδευε πάρα πολύ προκειμένου να βγάλει έναν ήχο μοναδικό. Ψαχγόταν.

Τότε όλοι οι ήχοι έβγαιναν με φυσικά όργανα. Εκείνος, για να χρωματίσει διαφορετικά, αφού δεν υπήρχαν τα συνδεσάιζερ ή τα σάμπλερ, έβαζε πινέζες στις χορδές του πιάνου για να ακουστεί σαν λατέρνα. Ζητούσε από τον μουσικό να παίξει κιθάρα με ένα σκουπάκι ή ένα χαρτί στη θέση της πένας. Πολεμούσε ώρες στο στούντιο ώσπου να βρει αυτό που ήθελε, αυτό που σκεφτόταν όταν έγραφε το τραγούδι.

Ο Μάνος ήταν τρομερός μελωδός. Έγραφε πάντοτε άμεσες μελωδίες. Το πιο σημαντικό είναι, όμως, ότι, μέσα στο χρόνο, η μουσική του είναι σαν να έχει γραφτεί σήμερα.

Ο Μάνος έκανε αυτοκριτική. Αυτοσαρκαζόταν. Διάλεγε τους ανθρώπους πολύ προσεκτικά. Δεν ήταν πολύ εύκολο να τον πλησιάσεις. Αυτό δεν σημαίνει πάντως πως κρατούσε αποστάσεις. Ήταν επιλεκτικός και τα κριτήριά του σε καμία περίπτωση δεν ήταν «κοινωνικοοικονομικά». Έκανε παρέα με λαϊκούς και ταπεινούς ανθρώπους, με την ίδια άνεση που συναναστρεφόταν με έναν διανοούμενο.

Με τον Μάνο περνούσαμε καταπληκτικά. Είχε απίστευτο χιούμορ. Ήταν άνθρωπος της παρέας. Όλοι τον ήθελαν στην παρέα τους, όχι γιατί ήταν επώνυμος, αλλά γιατί ήταν αυτός που ήταν...»

Βασίλης Παπακωνσταντίνου:

«...Συνέβη στην Σητεία, στην διάρκεια μιας συναυλίας με πολύ κόσμο. Ο Μάνος Λοΐζος διήυθνε την ορχήστρα με γυρισμένη την πλάτη προς το κοινό. Ξαφνικά τα χέρια του άρχισαν να ατονούν. Σε δευτερόλεπτα σταμάτησε να τα κινεί. Ελλείψει εντολών οι μουσικοί σταμάτησαν να παίζουν. Μέσα στη σιωπή, ακίνητος ο Λοΐζος κοιτούσε επίμονα στο βάθος. Τρόμαξα. Νόμιζα πως κάτι έπαθε. Κατάλαβα πως παρατηρούσε κάτι πάνω από τα κεφάλια μας. Γύρισα και τότε είδα πως ακριβώς πάνω από την εξέδρα μας ανέτελλε ένα υπέροχο, ολόγιομο φεγγάρι. Ο Μάνος είχε κυριολεκτικά χαζέψει. Γύρισε στο κοινό, πλησίασε στο μικρόφωνο και είπε: «Το είδατε το φεγγάρι;».

Αυτό το περιστατικό, πιστεύω, είναι ό,τι το χαρακτηριστικότερο μπορώ να καταθέσω για τα λιβάδια όπου ταξίδευαν η ευαίσθητη ψυχή και το μυαλό. Πολύ δύσκολα απομονώνεις περιστατικά από τη ζωή σου με ένα αγαπημένο πρόσωπο.

Ήξερα το Λοΐζο μέσα από τα τραγούδια του πολύ προτού τον γνωρίσω προσωπικά. Τα τραγουδούσα σε διάφορες μπουάτ στην Αθήνα και τη Γερμανία τα τελευταία χρόνια της δικτατορίας. Όταν γύρισα, ο κ. Θεοδωράκης με πήγε στη Μίνος. Τότε ζήτησα από τον κ. Μάτσα να με γνωρίσει στον Μάνο Λοΐζο.

Με πήγαν, λοιπόν, στο studio της Columbia στον Περισσό, όπου ηχογραφούσε «Τα Τραγούδια του Δρόμου». Με άκουσε και του άρεσα. Συνεργαστήκαμε, λοιπόν,

αμέσως. Συμμετείχα στον παραπάνω δίσκο ερμηνεύοντας τον «Τρίτο Πασκόσμιο» και τον «Στρατιώτη», δυο τραγούδια που αγαπήθηκαν αμέσως, όπως ολόκληρος ο δίσκος και με έκαναν γνωστό στον κόσμο.

Γνωριστήκαμε πολύ καλά με το Μάνο. Αγαπηθήκαμε. Ο Μάνος ήταν φοβερά καλοσυνάτος άνθρωπος. Ήταν το γελαστό παιδί. Είχε ανεξάντλητο χιούμορ. Ήταν οικείος. Ακόμη και όταν τον συναντούσες για πρώτη φορά, ένιωθες πως τον ξέρεις χρόνια. Μπορούσες να είσαι άνετος μαζί του. Από τους συνεργάτες του, κι ας είχαν ουδέτερες σχέσεις, κανένας δεν τον προσφώνούσε «κύριε Λοίζο», όλοι τον έλεγαν «Μάνο». Ήταν τόσο οικείος όπως οικεία ήταν και τα τραγούδια του: πάντα προείχε το συναίσθημα και μετά ερχόταν η κοινωνική τοποθέτηση, ειδικά όταν έγραφε ο ίδιος τους στίχους των τραγουδιών.

Ο Μάνος ήταν μεγάλος μελωδός. Η μεγάλη του τέχνη ήταν η απλότητα της μελωδίας του. Κάθε νέο του τραγούδι νόμιζες πως το έχεις ξανακούσει, χωρίς όμως να σου θυμίζει κάποιο άλλο. Όταν νέοι μουσικοί μου ζητούν να τους συμβουλευσω, τους λέω πάντα: «Να ακούσετε πολύ Λοίζο», για να παραδειγματιστούν από τις μελωδίες του. Το τραγούδι του είναι ανεμοτράγουδο, είναι τραγούδι του δρόμου. Ο Μάνος έψαχνε διαρκώς καινούργιους τρόπους έκφρασης και νέους δρόμους τραγουδιού. Αν ζούσε σήμερα, πιστεύω, θα είχε ανακαλύψει καινούργια πράγματα. Ο ίδιος έλεγε πολλές φορές: «Είμαι μια πορτοκαλιά που κάνει πορτοκάλια», εννοώντας ότι δεν υπάρχει τίποτε φυσικότερο για εκείνον από το να κάνει τραγούδι. Είναι τόσο φυσικό μια πορτοκαλιά να κάνει πορτοκάλια, αλλά και τόσο θαυμάσιο...

Αν δεν ήμουν γιος του πατέρα μου, θα ήθελα να είμαι γιος του Μάνου Λοίζου...»

Γιώργος Νταλάρας:

«...Στην μπούατ του Γιάννη Αργύρη στην Πλάκα πρωτο συναντηθήκαμε με το Μάνο, το 1966. Εκεί, αν και εγώ δεν είχα μπει ακόμα στη δουλειά, με άκουσε. Μετά από ενάμιση χρόνο με κάλεσε σε ακρόαση μαζί με άλλους νέους τραγουδιστές για να πω το «Ήταν οκτώ, ήταν εννιά» στο δίσκο του, «ο Σταθμός».

Για μένα ήταν μια δοκιμασία η επαφή με το Λοίζο. Όχι όμως εξαιτίας του χαρακτήρα του. Ο Μάνος ήταν ένας άνθρωπος γλυκός, ζεστός, που σε κέρδιζε αμέσως κάνοντάς σε να αισθάνεσαι οικεία. Το «αγκάθι» στην προκειμένη περίπτωση ήταν ο Λευτέρης Παπαδόπουλος, το χιούμορ του οποίου με έφερνε σε αμηχανία. Κλονίστηκε. Ο Λευτέρης, που τον γνώριζα από τα πολιτικά του άρθρα και τον σεβόμουν, μου έλεγε: «Τραγούδα, ρε!». Και αμέσως μετά: «Πώς τραγουδάς έτσι!». Ο Μάνος προσπαθούσε να τον συγκρατήσει λέγοντάς του: «Ελα, Λευτέρη, σταμάτα αυτήν την πλάκα...!»

Η δοκιμασία, τελικά, τελείωσε γρήγορα και η δουλειά κλείστηκε. Πήγα στο στούντιο . Ο «Σταθμός» αποτέλεσε τον σταθμό της γνωριμίας μου με τον Μάνο.

Από τότε γίναμε αχώριστοι. Ήμασταν σαν μια οικογένεια. Ζούσα στο σπίτι του Λευτέρη, ο Μάνος λίγο παρακάτω. Κάποτε και οι τρεις μαζί. Η Μάρω, το μωρό (η Μυρσίνη), ο Νότης του Λευτέρη. Ήμασταν μια μεγάλη παρέα ως τον χωρισμό του με τη Μάρω. Μετά δεν παρακολούθησα, για δικούς μου λόγους, την καινούργια του ζωή.

Ο Μάνος ήταν άνθρωπος φιλικός, ήρεμος. Καλός ακροατής. Ενέπνεε εμπιστοσύνη. Είχε χιούμορ. Έκανε πλάκες. Ανατολίτης και...τεμπέλης! Αυτό ήταν άλλωστε και το παρατσούκλι του: «τεμπέλης». Είχε και άλλο ένα: «Κεφάλας». Η τεμπελιά του πήγαζε από την αντίληψή του για τη ζωή.

Στη μουσική είχε άποψη. Ήξερε να ψάχνει, να αλλάζει τους ήχους. Ήταν ανοιχτός και διόλου συμπλεγματικός. Χαιρόταν όταν άκουγε τραγούδια άλλων. Τα ζήλευε, με την καλή την έννοια. Λόγω της σχέσης μας, τον πείραζα πάντα. «Κεφάλας», του έλεγα, «ό,τι και να κάνεις δεν θα γράψεις ποτέ ένα τραγούδι σαν του Κουγιουμτζή. Ο Μάνος τον θαύμαζε. Λάτρευε το εύρος των μελωδιών του που περιέχουν κάτι από τον Θεοδωράκη και τον Τσιτσάνη μαζί. Μια μέρα ήρθε και μου είπε: «Κάτσε τώρα να ακούσεις!». Μου έβαλε να ακούσω το «Αχ, χελιδόني μου». Συγκλονίστηκα. Ήταν σαν να άκουγα ένα τραγούδι του Κουγιουμτζή. Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω, γνωρίζοντας μάλιστα ότι ήμουν η αιτία για να γράψει μια τέτοια μελωδία. «Λοιπόν, πες μου τώρα», μου είπε, «είναι Κουγιουμτζής αυτό ή δεν είναι;» Ήξερε ότι είχε συνθέσει ένα πολύ ωραίο τραγούδι. Δεν είπε όμως: «Κοίτα, τον πέρασα τον Κουγιουμτζή...». Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν αν είχε κατορθώσει να με μπερδέψει. Του απάντησα ότι, όχι μόνο είχα μπερδευτεί, αλλά ήθελα και να τον συγχαρώ γιατί ήταν ακριβώς ένα τραγούδι του Κουγιουμτζή. Και τότε εκείνος επεσήμανε: «Και καλά το τραγούδι, Γιώργο, αλλά η εισαγωγή...» Πραγματικά, η εισαγωγή είναι Κουγιουμτζής. Για πολλά χρόνια άλλωστε, πολλοί πίστευαν πως το «Αχ, χελιδόني μου» είναι τραγούδι του Κουγιουμτζή.

Στο Μάνο εκτιμούσα τη σοφία, την υπομονή και τον τρόπο που έθετε τα πολιτικά πιστεύω του στην υπηρεσία των ανθρώπων της μουσικής. Ασχολήθηκε πολύ με την οργάνωση του ΠΑΠΟΚ και της ΕΜΣΕ. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μας εμπύχωσε, που μας έδωσε θάρρος για να στήσουμε το σωματείο των ελλήνων τραγουδιστών, γιατί κατάλαβε νωρίς, και ήταν από τους λίγους, ότι για να μπει μια τάξη στα πράγματα πρέπει να αλλάξει ο νόμος. Ο Μάνος ήταν πολίτης εν ενεργεία με συνείδηση, με μνήμη, με ενδιαφέρον και αγάπη για τα κοινά.

Η τόσο πρόωγη αναχώρησή του με πίκρανε. Δεν το περιμέναμε. Ήταν σαν ατύχημα. Νιώσαμε πως χάσαμε έναν άνθρωπο μέσα από τα χέρια μας. Είναι πολύ πικρό να χάνεις έτσι έναν φίλο σου, έναν άνθρωπό σου...»

Δήμητρα Γαλάνη:

«...Η συνδικαλιστική δραστηριότητα με έφερε κοντά με το Μάνο. Στήνοντας το σωματείο των τραγουδιστών γνωριστήκαμε και ερήμην εργασίας κάναμε παρέα. Παρ' ότι και οι δυο ήμασταν στην Μίνος, εκείνη την εποχή δεν είχαμε συνεργαστεί. Λέγαμε τα δικά μας πίνοντας ένα μπλάντι Μαίρη. Μεταξύ ανεκδότων και αστείων, γιατί ο Μάνος ήταν ένας άνθρωπος με εκπληκτικό χιούμορ, στις φιλικές κουβέντες μας εκφραζότανε η επιθυμία για μια συνεργασία.

Ξεκινήσαμε με κάποια σερόντα μου στα «Τραγούδια της Χαρούλας». Όταν ο Μάνος ετοίμαζε ετοίμαζε το δίσκο «Για μια μέρα ζωής» μου πρότεινε να συμμετάσχω σε τέσσερα τραγούδια. Έτσι κι έγινε. Τραγουδήσαμε μαζί το «Η μέρα εκείνη δε θ' αργήσει» και μόνη μου το «Λαϊκό το καφενείο», την «Κουτσή Κιθάρα» και το «Σε ψάχνω». Αυτή η συνάντηση θεωρήθηκε πρώτη προσέγγιση για να κάνουμε μετά έναν δίσκο. Δεν έγινε ποτέ.

Έτυχε ο δίσκος «Για μια μέρα ζωής» να είναι ο τελευταίος του. Δεν πρόλαβα να έχω καλλιτεχνική ανταλλαγή με το Μάνο για αρκετό καιρό.

Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας μας, ο Μάνος, μια συγκλονιστική περίπτωση ήθους και αγωγής, ένα πλάσμα με ελαφρύ περπάτημα, ένας άνθρωπος δηλαδή που δεν αισθανόσουν ποτέ το βάρος της παρουσίας του, αν και πάντα είχες συνείδηση του βάρους της προσωπικότητάς του, ήταν για εμένα φορέας αυτής της μοναδικής αίσθησης ανάλαφρης δροσιάς μέσα στον μεγάλο καύσωνα. Ο Μάνος ήταν από τους ανθρώπους που μου πάνε πολύ, και το λέω αυτό τελείως απαλλαγμένη από τον μύθο του χαμού του. Μιλώ σαν να ήταν ακόμα στη ζωή.

Αν ήταν ακόμα στη ζωή θα είχε δώσει, ως συνθέτης, φοβερά πράγματα. Έχω ένα παράπονο και θα το έχω ώσπου να να κλείσω τα μάτια μου: έχω την αίσθηση πως ο Μάνος έφυγε την πιο δημιουργική φάση της ζωής του. Ήδη το έργο του είναι σταθμός. Ο Μάνος είναι το σημείο που χαρακτηρίζει την ιστορία του ελληνικού τραγουδιού, το πέρασμα από από τον αμιγώς συνθέτη στον τροβαδούρο. Είναι η αρχή για ό,τι ακολούθησε. Ήταν παιδί της γενιάς του Χατζιδάκι και του Θεοδωράκη. Άξιος συνεχιστής των μεγάλων, αλλά την ίδια στιγμή και το μοντέλο για τους επόμενους. Είναι ό,τι ήταν ο Τσιτσάνης στη σύνδεση του ρεμπέτικου με το λαϊκό. Είναι ο άνθρωπος που διέλυσε την ήδη υπάρχουσα φόρμα και έφερε την καινούργια. Γι' αυτό και τα τραγούδια του έχεις πάντα την αίσθηση ότι γράφτηκαν χθες. Όταν λέω ένα

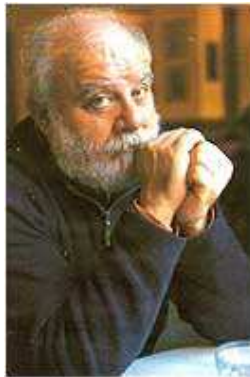
τραγουδι του –είμαι τραγουδίστρια εδώ και τριάντα χρόνια- έχω την αίσθηση ότι πρόκειται για έναν νέο δημιουργό.

Εκείνη την ζεστή μέρα του Σεπτέμβρη που η σορός του έφτασε από τη Μόσχα στο αεροδρόμιο, θρηνούσα το φίλο Μάνο. Έναν άνθρωπο με τον οποίο με έδενε μια πεντακάθαρη σχέση, απαλλαγμένη από τα συμφέροντα της δουλειάς. Είχαμε πάει όλοι στο αεροδρόμιο και ήμασταν σαν χαμένοι. Αφού πήραμε τη σορό και φύγαμε, ξαφνικά κοίταξα τα πόδια μου και είδα ότι φορούσα δύο διαφορετικά παπούτσια, ένα καφέ κι ένα μαύρο. Δεν μου έχει ξανατύχει αυτό το πράγμα στη ζωή μου. Είχα μια αίσθηση σαν να είχε φύγει η γη κάτω απ' τα πόδια μου. Έχανα έναν φίλο.

Πήγαμε το βράδυ της κηδείας του στο σπίτι του Διονύση Σαββόπουλου. Πίναμε στο όνομά του. Θυμόμασταν ιστορίες και λέγαμε ανέκδοτα. Αισθανόμουν πολύ ωραία γιατί ένιωθα ότι έτσι θα 'θελε να γίνει. Ο Μάνος δεν ήταν μίζερος δε τίποτε. Ήταν ένας άνθρωπος εξαιρετικής αισθητικής.

Ήταν όμως και ευγενής. Και γοητευτικός. Και σοφός. Και σιωπηλός (άλλη μια ένδειξη σοφίας). Και όταν γελούσε, γελούσε με την ψυχή του. Μα ακόμα κι όταν γελούσε, τα μάτια του είχαν μια θλιμμένη υγράδα σαν να είχε απόλυτη συνείδηση του κάρμα του. Με είχαν πραγματικά εντυπωσιάσει οι ρυθμοί του. Ο Μάνος δεν ήθελε να βιάζεται. Λες και το ήξερε. Από τον τρόπο που έπαιρνε το ποτήρι του να πει, ως τον τρόπο που δούλευε στο στούντιο, οι ρυθμοί του ήταν «του Μάνου»!...»

Μανώλης Ρασούλης:

«...Το 1966 δούλευα στην εφημερίδα «Δημοκρατική Αλλαγή» και ένα βράδυ ο Φώντας Λάδης, που επίσης δούλευε εκεί και ήταν φίλος του Μάνου, αποφάσισε να με πάει στο σπίτι του Λοΐζου. Πήγαμε, λοιπόν, στο σπίτι της Αγίου Μελετίου και περάσαμε καταπληκτικά! Εκείνη την ημέρα είχα ακούσει τη «Συννεφούλα» του Σαββόπουλου για πρώτη φορά και είχα ενθουσιαστεί. Έτυχε να είναι και ο Διονύσης στο σπίτι του Μάνου. Έτσι, εγώ τραγούδησα για το Μάνο, ο Διονύσης για μένα και του ζήτησα τέλος τη «Συννεφούλα». Κυλώντας, η νύχτα έγινε ένα συνάφι.

Η χιμεία λειτούργησε και η σχέση μου με το Μάνο, μια σχέση έλξης και απώθησης, όπως ο έρωσ, ξεκίνησε μελωδικά εκείνο το βράδυ. Από τότε ο Μάνος με ήθελε για τραγουδίστη. Με έλεγαν μάλιστα «η αρσενική Φαραντούρη»...

Γίναμε φίλοι. Τον επισκεπτόμουν συχνά. Αυτό το σπίτι ήταν ένα χάνι, ένα κέντρο διερχομένων, αλλά και καταφύγιο. Ο Σαββόπουλος έλεγε του Μάνου: «Μάνο, να μείνω να παίζω κιθάρα;». Δεν ήταν ο μόνος. Όποιος από τους φίλους ήθελε περνούσε από εκεί, καθόταν, έτρωγε, κοιμόταν, μελετούσε...

Εκείνη την εποχή, ο Μάνος και η υπόλοιπη συντροφιά προσπαθούσαν να με πείσουν να γίνω τραγουδίστης. Μου προξέεναν να πάω σε μια μπουάτ να πω

τραγούδια του Θεοδωράκη. Δεν πήγα. Και τσαντίστηκαν όλοι. Δεν γίνομαι τραγουδιστής, του έλεγα. Εγώ ήθελα να γίνω φιλόσοφος. Και νευρίαζα μαζί τους. Ο Μάνος ήθελε να με σπρώξει στο τραγούδι, να με μορφοποιήσει.

Η πρώτη μας εγγραφή με το Μάνο πραγματοποιήθηκε καιρό αργότερα, αφού ο Μάνος πήγε στο Λονδίνο και χαθήκαμε για ένα διάστημα. Μετά πήγα κι εγώ εκεί. Ήρθε και ο Παπακωνσταντίνου εκεί για να μας ακούσει ο Μάνος στα μηχανήματα. Τραγούδησα το «Ο Δρόμος είχε την δική του ιστορία». Ήταν να το πω και στο δίσκο. Πήγα όμως σε μια διαδήλωση, έγδαρα τη φωνή μου και δεν μπόρεσα να τραγουδήσω. Το 'πε ο ίδιος τελικά.

Κατόπιν συνεργαστήκαμε για ένα σίριαλ. Εγώ τραγούδησα στο κομέρσιαλ για «ένα πουλί θαλασσινό». Το γράψαμε και στο βινύλιο. Έπειτα τραγούδησα στα «Νέγρικα» μαζί με τη Φαραντούρη, μια δουλειά στην οποία ο Μάνος άφησε στην άκρη τους χαμηλούς τόνους του και έδειξε πως είχε κι έναν τσαμπουκά.

Στα «Τραγούδια της Χαρούλας» έγραψα τους στίχους. Η συγκεκριμένη δουλειά πέρασε κυριολεκτικά από σαράντα κύματα...

Ο Μάνος ήταν ένα χαρισματικό άτομο. Έχασα τον μεγάλο μου αδερφό. Συχνά συγκινούμαι. Ο Μάνος ήταν πολύ φίλος και πολύ ανθρώπινος. Ήταν ψυχούλα. Να του ζητούσες το παντελόνι του, μπορούσε να σου δώσει δύο. Ήταν απλός με τους ανθρώπους. Δεν γούσταρε τα "high class", αν και ήταν φύση αριστοκρατική. Πριγκιπόπουλο τον είχαν μεγαλώσει οι γονείς του στην Αίγυπτο. Είχε μια ευγένεια. Μια ευγένεια που την χρησιμοποιούσε πολλές φορές ως «πανοπλία προστασίας». Γιατί, παρά τη σοφία του και τους εξωτερικούς «ραχάτ μπαχτσέ» ρυθμούς του-μπορούσε να αφήσει στο ψυγείο ένα λεμόνι τέσσερα χρόνια αν δεν πήγαινε κάποιος να το πετάξει- μέσα του ο Μάνος ήταν εξαιρετικά αγχώδης. Είχε άγχος να διαμορφώσει το δικό του στυλ στο τραγούδι, πράγμα που τελικά το κατόρθωσε. Ένωσε τους έντεχνους και τους λαϊκούς...»

Τα παραπάνω λόγια έχουν παρθεί από ένα αφιέρωμα που έγινε στον Μάνο Λοΐζο, από το περιοδικό «Δίφωνο» (τεύχος 24 –Σεπτέμβριος 1997). Την επιμέλεια του παραπάνω άρθρου σχετικά με τις γνώμες πέντε τραγουδιστών από τους σημαντικότερους που τραγούδησαν τα τραγούδια του Μάνου, είχε η Μαρία Σπυροπούλου. Παρόλ' αυτά, έγινε και μια ειδική «επεξεργασία» για τις ανάγκες της σελίδας, έτσι ώστε οι γνώμες των παραπάνω τραγουδιστών να έχουν ένα πιο «προσωπικό» ύφος, που επιτρέπει τον σχηματισμό μιας καλύτερης εντύπωσης και την καλύτερη και ευκολότερη απολαβή και κατανόηση των συναισθημάτων που βγαίνουν, από τον αναγνώστη...